“S-a dat cap de sfânt pe trup de desfrânată …”

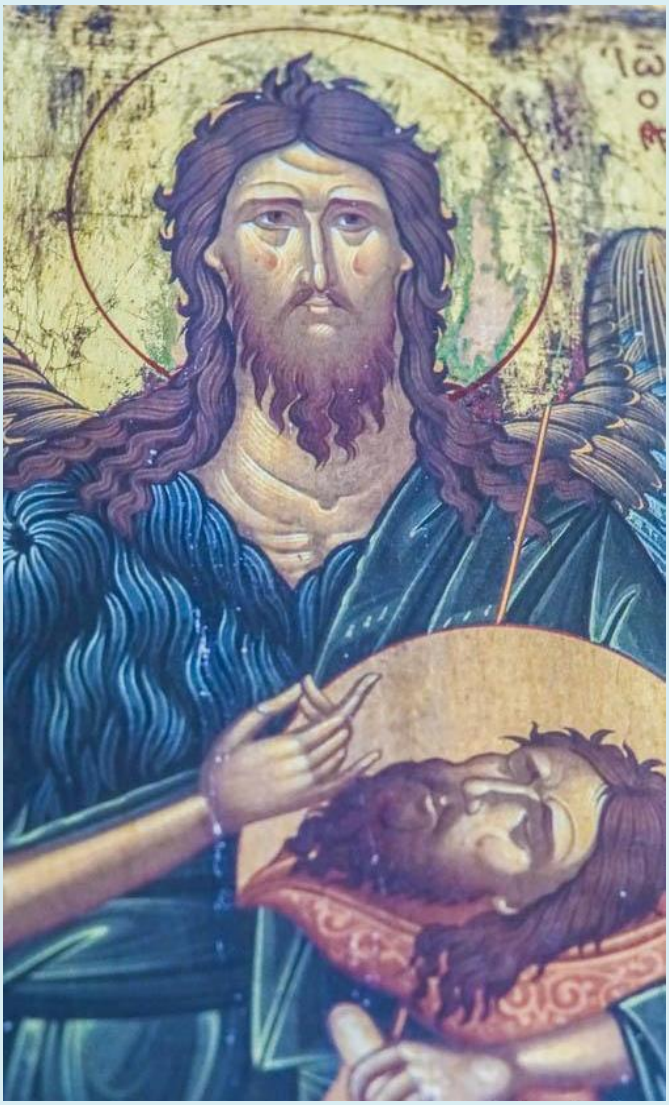

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul (29 august):

https://www.academia.edu/44077351/T%C4%83ierea_capului_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Botez%C4%83torul_29_august_

https://archive.org/details/taierea-capului-sfantului-ioan-botezator/mode/2up

***

Părintele Ciprian Negreanu (Biserica studenţilor, Cluj) - Predica de excepţie la Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul - "S-a dat cap de sfânt pe trup de desfrânată …"

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Acest cuvânt în această zi a Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul, părinţii interpretează toată această pericopă mult mai pe larg, majoritatea dintre ei şi-o pun în legătură şi cu tristeţea Mântuitorului care se suie imediat ce aude despre moartea, despre Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, se îndepărtează, se suie în corabie şi porneşte pe mare.

Şi cu înmulţirea pâinilor, imediat ce trece pe cealaltă parte a mării, se petrece minunea cu înmulţirea pâinilor, aceasta se spune în capitolul 14 de la Matei.

Şi ei zic aşa Sfântul Ioan Botezătorul este chipul legii celei vechi, în deplinătatea ei, în cea mai mare măsură a ei, în împlinirea aproape cu desăvârşire aşa cum s-a străduit şi să o ţină Sfântul Ioan Botezătorul.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, este legea cea veche care încetează, nu? Ea se desăvârşeşte, se împlineşte zice Hristos, nu piere, nici o cirtă, nici o iotă nu va cădea din lege.

Dar tăierea lui preînchipuie sfârşitul legii celei vechi, a jurământului, a legământului celui vechi şi plecarea pe mare a Mântuitorului imediat după ce află de tăierea capului.

Ziceau părinţi, mai cu seamă Sfântul Ilarie de Poitiers spunea este plecarea pe marea vieţii a învăţăturii creştine , a învăţăturii cuvântului lui Dumnezeu, a lui Hristos care pe marea lumii, adică începe propovăduirea în lumea întreagă a cuvântului lui Dumenzeu şi imediat ce ajunge pe cealaltă parte a mării are loc înmulţirea pâinilor şi numărul celor care erau acolo la înmulţirea pâinilor era ca la 5000 şi Sfântul Ilarie de Poitiers spune că vedeţi este acelaşi număr pe care îl spune şi Faptele Apostolilor a primei comunităţi creştine.

În Faptele Apostolilor în capitolul 4 la versetul 4 spune erau această primă comunitate de creştini ca la 5000 de oameni care erau o inimă şi un gând toţi, într-un cuget erau şi într-o inimă şi ascultând neîncetat cuvântul apostolilor de propovăduire şi împărtăşindu-se şi făcând în fiecare zi frângerea pâinii (adică Împărtăşania adică trupul şi sângele Mântuitorului), exact cum s-a întâmplat şi acolo pe cealaltă

parte a mării, Mântuitorul a înmulţit pâine pentru 5000 de oameni, afară de femei şi copii şi a înmulţit pâinile acum înmulţind pâinea trupului şi a sângelui Său în prima comunitate creştină şi de aici în toată lumea.

V-am amintit aceasta doar ca să deschidem mintea noastră ca să înţelegem şi astfel aceste fapte istorice, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul şi celelalte şi cum-va să punem în contextul vieţii Mântuitorului dar şi în contextul înţelesului adânc al Scripturii.

Întorcându-ne acum la această întâmplare zguduitoare. Zguduitoare de ce? pentru că Sfântul Ioan Botezătorul închipuie sau preînchipuie conştiinţa noastră. ***Toţi avem un Sfânt Ioan Botezătorul în inimă şi în mintea noastră, e conştiinţa care ne vorbeşte şi care ne spune***, aşa cum acela spunea şi striga: nu-ţi este permis să iei pe femeia fratelui tău (care încă nu murise) să o iei de soţie şi toate celelalte şi le striga fără ruşine, fără frică de faţă cu tot poporul, aşa strigă conştiinţa noastră cu glas neîncetat.

Oricât am încerca noi să o astupăm, să o trecem deoparte sau să o convingem că nu e aşa , conştiinţa noastră strigă adevărul despre anumite fapte sau greşeli pe care le-am făcut sau le facem şi chiar dacă o băgăm la închisoare şi aşa şi este flămândă, însetată, goală în pustietăţi, ţinută de noi în pustietăţi. Chiar dacă o băgăm la închisoare cum a băgat-o Irod, tot se aude, geamătul ei se aude neîncetat, aşa cum şi Irod încerca.

Dacă Irodiada şi Salomea, fiica ei n-ar fi auzit glasul lui Ioan şi dacă glasul lui şi strigătele lui nu s-ar fi auzit şi din adâncul închisorii, şi dacă glasul lui care s-a auzit prin tot Israelul n-ar fi stăruit în urechile lor şi nu puteau uita ce a strigat el, atunci nu s-ar fi rugat de Irod să le dea capul lui Ioan Botezătorul. Dar pentru că glasul lui se auzea chiar şi de acolo din închisoare, murmurul sau ecoul glasului său se prelungea în tot palatul.

Se spune despre Irod că mergea adesea şi-l asculta, şi-i plăcea ce auzea adică conştientiza că aşa este ce zice dar nu făcea, nu trecea la fapte.

Aşa şi noi avem conştiinţa şi flămândă, exact cum ne zice Mântuitorul: Împacă-te cu părâşul tău pe cale. Aşa cum Sfântul Ioan Botezătorul îl vădea pe Irod, părâşul, conştiinţa ne pârăşte pe noi, în faţa noastră şi până când … avem marea şansă să o ascultăm atâta timp cât suntem pe cale pentru că ea ne pârăşte, ne vorbeşte şi dialoghează cu noi şi încearcă să ne convingă până când suntem

pe cale. Asta este calea de care zice Mântuitorul: Împacă-te cu conştiinţa, părâşul tău pe cale, calea vieţii.

După care această conştiinţă ne va deveni părâş înaintea lui Dumnezeu. Este înspăimântător să ai părâş pe conştiinţa ta de care nu te poţi ascunde, care le ştie pe toate, care le-a văzut pe toate, pe care nu o poţi minţi, pe care nu o poţi fenta, nu poţi zice: dar, n-am putut. Pentru că ea ştie mai bine ca oricine că puteai, ce puteai şi cât puteai şi cât mai puteai şi dacă nu mai puteai şi toate acestea le ştie, n-ai cum să te… E un avocat împotriva ta dacă nu te împaci cu el pe cale atât de puternic în faţa judecăţii, în care tu nu ai ce să spui. E ca şi cum în faţa unei dovezi indubitabile, adică să zicem că eşti ascultat, eşti înregistrat, eşti filmat n-ai ce să zici că nu e aşa. N-ai ce să spui, dacă aşa e. Aşa e şi conştiinţa, mult mai mult decât atât pentru că ea merge până în adâncul gândului, inimii, sufletului şi le ştie pe toate. La a doua venire va înfăţişa înaintea lui Dumnezeu toată această imagine, tot ce a văzut şi tot ce ştie şi n-ai ce să spui şi de aceia Dumnezeu ne sfătuieşte să ne împăcăm cu această conştiinţă pe cale, atâta timp câtă vreme suntem aici…

Ce înseamnă să te împaci? Să ţi-l faci prieten. Şi Irod mai pleca urechea şi încerca, avea aplecări de a-l asculta pe Sfântul Ioan Botezătorul, poate chiar şi-l face prieten, dar îi era frică de el, aşa cum şi nouă ne e frică de conştiinţă.

Am putea privi istoria lumii întregi dintr-o astfel de perspectivă, adică istoria civilizaţiei întregi din perspectiva fricii de conştiinţă, din perspectiva ascunderii de conştiinţă şi chiar şi cultura şi toată civilizaţia, o modalitate de a ne ascunde de conştiinţă, de glasul ei. O modalitate de a pierde timpul de a găsi soluţii, de a fi într-un carnaval arsuzitor neîncetat în care să nu auzim conştiinţa şi ne facem viaţa într-un asemenea circ sau carnaval care nu se mai sfârşeşte, în fiecare zi îi găsim o motivaţie, găsim o sărbătoare, găsim ceva, că e bună, că e folositoare pentru ceva, ne asurzim strigând ne asurzim pe noi înşine strigând că astăzi nu pot, că astăzi nu e vremea pentru, ci pentru altceva, astăzi trebuie să fac asta şi asta, astăzi trebuie să muncesc, astăzi trebuie să fac cealaltă, numai să nu-ţi auzi conştiinţa care îţi vorbeşte, te sfătuieşte, deocamdată ea doar merge pe lângă tine, te sfătuieşte.

Părintele Arsenie Boca spunea că ea poată deveni atât de, dacă nu o asculţi deloc şi faci chiar împotrivă în toate, ea poată să devină atât de dureroasă, în chemarea şi în acuza ei, încât omul poate să ajungă până la limita putinţei de a mai răbda, până la gândul de sinucidere, până la pragul deznădejdii celei mai de jos. Rupt între glasul

conştiinţei şi pornirea spre păcat şi neputând să urmeze glasul conştiinţei, în acelaşi timp ne mai putând să audă mustrarea conştiinţei.

Şi atunci soluţiile sunt, omul găseşte orice soluţie de la cele plăcute şi finuţe , de la aţi găsi tot timpul noi modalităţi, noi iluzii, noi idei că nu sunt … eu această mustrare, această nelinişte pentru că nu mi-am realizat idealurile în viaţă, am această mustrare a conştiinţei pentru că nu m-au crescut bine părinţi şi m-au influenţat rău, am această mustrare neîncetată de anxietate şi această stare, acest gând care mă ceartă şi acest glas care tot timpul vorbeşte că nu mi-am găsit omul potrivit, că nu mi-am găsit alesul, că nu mi-am găsit calea în viaţă, că nu mi-am găsit profesia, că trebuie să am un spaţiu vital în care să trăiesc, cât mai larg cât mai mare, poate de asta mă mustră conştiinţa sau nu mă lasă în pace inima sau nu sunt aşa de mulţumit şi mă ceartă întotdeauna, mă judecă ceva.

Acestea sunt chiar abernive, aceste încercări de a-ţi acoperi conştiinţa, de a găsi tot felul de idealuri pe care să le faci, pe care să le împlineşti, tot felul de idealuri, unele nu le poţi îndeplini niciodată că sunt absurde şi nu le poţi face, dar sunt multele pe care te străduieşti zeci de ani să le faci şi conştiinţa continuă să-ţi fie părâş şi nu ai nici o linişte chiar dacă ai făcut ceea ce credeai că ţi-ar acoperi conştiinţa.

Dar acestea sunt begnive faţă de cei care încearcă să-şi adoarmă conştiinţa prin alcool, prin droguri, prin desfrânare, prin lucruri mult mai grave decât, chiar şi pentru cei care simţind că conştiinţa îi mustră şi Dumnezeu le stă în coastă cum ar veni, pentru că conştiinţa e ca şi cum te-ar înţepa glasul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu şi atuncea se dau cu totul în mâinile, unei împotriviri făţişe faţă de Dumnezeu, se dăruiesc cu totul diavolului sau satanei sperând prin aceasta că va înceta glasul conştiinţei, măcar se va termina, să se dea cu totul în mâna celui rău şi aşa să scape… dar conştiinţa nu te lasă.

Mulţi o ucid sau caută să o ucidă, să o înăbuşe, mulţi dintre noi caută să o facem chiar şi aşa cum a făcut-o Irodiada sau cum a făcut-o Salomea pe faţă, deschis şi ca un ritual al răului, aşa cum au făcut-o, au adus capul lui pe tipsie , o batjocură mai mare decât aceasta nu se putea, ca şi cum ai aduce cuiva de ziua lui cea mai frumoasă prăjitură, cel mai drag dar, pe o tipsie a adus capul Sfântului Ioan Botezătorul.

Atâta ură creşte în inima noastră şi noi neîntorşi către Dumnezeu, neîmbisericiţi, necurăţiţi, nevrând să ne schimbăm împotriva glasului lui Dumnezeu din noi, împotriva conştiinţei încât am vrea să se întâmple acelaşi lucru să ne răzbunăm pe

acest glas care ne chinuie cum s-a răzbunat Salomea şi Irodiada şi cum s-a răzbunat până la urmă şi Irod chiar dacă el părea că-i pare rău de tot ce s-a întâmplat. Dar de fapt porunca lui a împlinit această nelegiuire.

Se împlineşte cu noi, atâta timp cât noi luptăm împotriva conştiinţei şi ea nu devine prieten şi sfătuitor, se împlineşte cu noi neîncetat cuvântul cântărilor care se cântă în această zi, una din ele zicând: “S-a dat cap de sfânt pe trup de desfrânată” adică tot ceea ce este curat în noi, conştiinţa care este partea cea mai curată, care este glasul lui Dumnezeu în noi, se vinde pe trupul nostru, se vinde pe patima noastră, în sfârşit dăm capul sfinţeniei din noi, îl tăiem, nu-l ascultăm, nu-l băgăm în seamă, pe trup de desfrânată, adică pe noi înşine, pe pornirile noastre, pe dorinţele vremelnice pe această lume trecătoare.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne mântuiască. Amin.